Predica de la Krefeld

sâmbătă, 5 ianuarie 2008

de Ewald Frank

Am fost în acelaşi duh cu această cântare: „Numai să crezi, toate-s posibile, numai să crezi”. Am citit şi am auzit că noi credem cu inima şi cu gura mărturisim ce credem, apoi Dumnezeu Îşi confirmă Cuvântul Lui scump şi sfânt. Aş vrea să vă spun „bun venit” tuturor în Numele scump al Domnului nostru. Suntem adunaţi din toată Europa şi din alte ţări ale lumii. Suntem uniţi cu mulţi care ascultă şi văd în întreaga lume şi în Europa. Astăzi, transmisia este urmărită chiar şi din Osaka, Japonia, şi în toate ţările. Suntem mulţumitori Domnului pentru că adunările sunt transmise în diferite limbi ca toată lumea să vadă şi să audă. (Saluturi). Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru toţi traducătorii în diferite limbi. Astfel, putem să ne îngrijim de lumea întreagă în principalele limbi, ca poporul Domnului să poată fi chemat afară.

Ne aflăm la începutul anului şi poate ne întrebăm ce ne va aduce acest an. Avem încredere că în ciuda faptului că noi nu cunoaştem drumul, El îl cunoaşte bine. Noi Îl cunoaştem pe Cel care cunoaşte viitorul. Chiar şi celor care sunt aici pentru prima dată le spunem că noi ne punem cu adevărat încrederea numai în Domnul. Noi ştim că revenirea lui Isus Hristos trebuie să fie foarte aproape, datorită semnelor timpului care vorbesc o limbă foarte clară. Şi totuşi, noi rămânem treji. Noi răscumpărăm timpul. E un timp rău, scump. Şi el devine tot mai scump. Nimic nu se ieftineşte, ci se întâmplă doar opusul. Scriptura a spus-o. (Salutări transmise de fratele Frank).

Uneori se întâmplă că unii sunt amintiţi, iar alţii nu. Dar nici asta nu e corect. Numai că toţi trebuie să ştie că noi suntem uniţi cu ei şi cu Domnul. Am menţionat deja în Zürich şi într-o adunare de aici că noi privim înapoi la un an foarte, foarte binecuvântat – 2007 – an care a adus multă roadă în Împărăţia lui Dumnezeu. Multe suflete au fost salvate şi au ajuns la cunoştinţa adevărului. Am scos o evidenţă a zborurilor mele din ultimii doi ani, făcute de aici în întreaga lume. Nu am numărat şi zborurile din cadrul aceluiaşi continent sau al unei ţări, ci numai acelea care au plecat de aici în toată lumea, în special cu cele trei companii aviatice. Şi ţineţi-vă bine pe scaune: în total au fost 167 zboruri, aterizări şi decolări. În total au fost 288.000 mile. Vă puteţi imagina cât timp a fost fratele Frank în avion şi a putut răscumpăra timpul, ascultând predici ale fratelui Branham, citind şi pregătind manuscrise sau citind în Sfânta Scriptură. În orice caz, noi privim înapoi la un an – sau la ultimii doi ani – cum nu au mai fost. Apoi, îmi aduc aminte de toţi fraţii mei care călătoresc pentru Domnul: fraţii din Bruxelles, Paris, Orleans şi toţi fraţii care sunt pe drum pentru a purta Cuvântul Domnului. Îl văd aici şi pe fratele Helmuth Miskis. Recent, am văzut o fotografie în care mii de oameni s-au adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu, şi în Brazilia. Suntem mulţumitori lui Dumnezeu din toată inima noastră. Bucuraţi-vă împreună cu noi cei care purtăm sămânţa scumpă, care pot da ultima chemare prin vestirea ultimului mesaj.

Foarte pe scurt, câteva lucruri referitoare la evenimentele politice şi religioase. Am înţeles cu toţii că am ajuns chiar în timpul sfârşitului. Aici avem fotografii cu papa şi domnul Blair, care urmează să fie mediator între evrei şi arabi. Bineînţeles, el a trebuit să devină catolic pentru a putea avea o misiune atât de înaltă. El dorea să facă asta încă din 1995, dar acum s-a întâmplat. Că veni vorba de Blair, anul viitor el va fi primul preşedinte al Europei pentru primii 2 ani şi jumătate. Da, lucrurile se petrec chiar acum. Apoi, avem ştirile din Israel care ne afectează foarte tare. Ierusalimul va fi divizat din nou aşa cum a fost înainte de a trece sub autoritate israeliană în 1967. Primul ministru Olmert cedează în faţa presiunii Statelor Unite. Să ne rugăm pentru Israel şi pentru guvern. Multe lucruri au loc, după cum este scris. Trebuie doar să citim Zaharia 12 şi 14. Apoi, fiecare vede ce trebuie să se întâmple acolo.

Avem, apoi, cel mai grav lucru care se întâmplă în ţara noastră, şi anume *teologia feminină*, cum am numit-o eu. Sunt multe pastorese, multe episcopese, şi toate vor să aibă rol de conducere. Dacă ne gândim în special la articolul în care se vorbeşte despre cele 42 de femei şi 10 bărbaţi care au tradus noua biblie, aceşti oameni, în deosebi, femeile, au scris propoziţia: „Cum a putut un Răscumpărător masculin să ne răscumpere pe noi, femeile?”. Acest lucru depăşeşte orice limită a înţelegerii. Se merge prea departe. Prea departe. Nelegiuirea a pus stăpânire pe toate lucrurile. Se împlineşte ce a văzut fratele Branham, femeile intrând în guverne şi având decizia în mâini. Acelaşi lucru este şi în ţara noastră. Pe de o parte, suntem foarte trişti şi mâhniţi, iar pe de altă parte, ştim că aşa trebuie să se întâmple. Oamenii se adresează Domnului Dumnezeu ca unui dumnezeu feminin, nu masculin, pentru că în cazul femeilor Dumnezeu trebuie să fie de gen feminin. Deci, ele se adresează Lui la genul feminin. O mai spun o dată: cât de departe vor oamenii să meargă ca să umple măsura păcatului şi fărădelegii? Căderea a fost anunţată dinainte, iar noi o trăim, dar nimeni nu se aştepta să fie atât de mare. (Saluturi).

Fraţi şi surori, pentru noi a început o nouă zi, aşa cum am spus deja. Ce s-a întâmplat anul trecut, am primit cu mulţumire, multele adunări, scrisorile circulare şi literatura în diferite limbi. Bineînţeles, acestea au lăsat urme de binecuvântare, lucru pentru care suntem recunoscători. Fără să ne punem de partea cuiva, am expus adevărurile biblice, iar mesajul putem să îl dăm mai departe aşa cum ne-a fost lăsat.

De Anul Nou, am citit în acest loc, din 1 Corinteni 12. Citim v. 12: „*Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare, şi după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, – tot aşa este şi Hristos*”. Hristos este Capul Bisericii, iar noi suntem mădulare unii altora. M-am referit la 1 Cor. 12.12, dar trebuie să citim tot capitolul ca să vedem descrierea tuturor detaliilor şi cum ne sunt arătate toate în felul cum funcționează, cum toate mădularele din trupul Domnului se ajută reciproc şi niciunul nu poate spune altuia: „nu am nevoie de tine”. Fiecare are nevoie de fiecare, iar Trupul Domnului este întreg numai atunci când toate mădularele sunt una şi în unitate.

Apoi am citit din Matei 12 şi vreau să mă refer foarte pe scurt la acest text, pentru a arăta cât este de important, într-adevăr, ca noi, ca Biserică, să devenim o inimă şi un suflet, ca Domnul să poată veni la dreptul Lui cu noi şi în noi. Matei 12.25: „*Isus, care le cunoştea gândurile, le-a zis: „Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăşi, este pustiită; şi orice cetate sau casă, dezbinată împotriva ei însăşi, nu poate dăinui*”. Acest lucru îl înțelegem toți. Nicio căsătorie, nicio familie, nicio casă, nicio biserică care nu este unită, nu poate rezista. Dumnezeu vrea ca toți cei ce aparțin de Biserica Lui să fie aduşi în rânduiala divină, ca ordinea divină în căsătorie, în familie, în Biserică să îşi găsească locul acolo, ca noi toți să ajungem în rânduiala divină.

Încă o dată: niciun oraş, nicio casă care este dezbinată împotriva ei însăşi nu poate dăinui. Domnul nostru s-a rugat pentru unitatea Bisericii. Ioan 17 este cel mai important capitol din scrierile lui Ioan. Unitatea Bisericii lui Isus Hristos, una cu Capul, toate mădularele unite cu Capul şi unele cu altele. Apoi, în Matei 12.30 scrie: „*Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, şi cine nu strânge cu Mine, risipeşte*”. Şi acest lucru este uşor de înțeles. Chiar Domnul nostru trebuia să spună atunci că oricine nu este cu El este împotriva Lui şi cel care nu adună cu El, risipeşte. La fel este azi, în Biserică, şi, de aceea, unitatea este condiția pentru ultima şi puternica trezire dinaintea revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru. Mai citesc o dată: „*Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea*”. Nu există cale de mijloc. Ori una, ori alta. Fie credem, fie nu. Fie ascultăm, fie suntem neascultători. „Cine nu strânge cu Mine, risipeşte”. Dumnezeu să dea har ca noi să luăm poziție pentru Domnul nostru şi unii pentru alții, ca dragostea divină să triumfe în toți.

Avem, apoi, versetele 35 şi 36: „*Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui*”. A venit momentul când noi trebuie să ne înfrânăm limba, când trebuie să spunem doar acele lucruri care slujesc la zidirea Bisericii, fără să primim nimic din ce se spune despre cineva, numai dacă acea persoană este prezentă şi poate auzi şi poate lua poziție. Aşa cum scrie aici, luați-o la inima. Omul bun, omul în care trăieşte Domnul, acela scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui. Sunt foarte sincer: eu nu ştiu cum ar putea ieşi ceva rău dintr-o inimă bună! Nu merge! Este imposibil! Fie am fost născuți din nou la o nădejde vie şi am primit o inimă nouă…

Recent am auzit despre o soră scumpă… Am primit un cadou. Voi cei mai în vârstă cunoaşteți acea broşură cu oglinda inimii. Este prezentată inima unui necredincios, cu lucrurile care sunt în ea, apoi toate caracteristicile din Galateni 5 sunt înşirate, cu tot ce este într-o inimă rea şi cu tot ce iese din ea. Apoi, în a doua imagine este arătat ce este într-o inimă bună, tot în Galateni 5, şi ce iese din ea. Deci, faceți pomul bun, ca să facă roade bune. Dacă e rău, face roade rele. În v. 36 se spune: „*Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit*”. Acum vine o afirmație foarte importantă: „*Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, şi din cuvintele tale vei fi osândit*”. Cuvintele de judecată pe care le rostim cu gura noastră sau cuvintele despre alții, acestea ne vor judeca pe noi în „ziua aceea”. Haideți să veghem, să-i dăm slavă lui Dumnezeu, să avem grijă fiecare în parte pentru a sluji unii altora în scopul zidirii şi unității Bisericii. Nu ştiu dacă voi fi înțeles greşit…Cel mai probabil, da, şi anume de cei care au încă probleme în inima lor pentru a înțelege sinceritatea fratelui Branham. O spun aici, liber şi deschis: fratele Branham a trebuit să meargă pe cea mai grea cale imaginabilă şi peste toate câte au trecut peste el în domeniul spiritual, a mai venit şi acuzația privind impozitele, aşa că a trebuit să treacă timp de 5 ani prin diferite controale şi aşa mai departe. Eu ştiu asta pentru că fratele Branham mi-a spus-o personal.

În acest necaz, când a văzut că administratorul anterior a fost cel care l-a acuzat, a fost un mare necaz în Biserică. Ca un om aşa de mare al lui Dumnezeu, el a avut pe inimă….Da, Dumnezeu confirma Cuvântul, da, aşa este, dar Dumnezeu confirma şi că acest om poartă Cuvântul Lui. Înțelegeți acest lucru? Confirmarea Cuvântului este un lucru, dar Dumnezeu confirma şi omul care purta Cuvântul. Dumnezeu nu a dorit să fie puse piedici. Apoi, el a cerut un angajament de la cei din Biserică. L-am adus cu mine, este scris de mâna lui. E un angajament. „Promit să sprijin tabernacolul Branham”. Casa lui Dumnezeu era numită „tabernacolul Branham”. „Promit să sprijin toate programele pastorului William Branham”. Aceasta este prima propoziție. A doua este: „Promit că nu voi spune nimic împotriva fratelui Branham, nici împotriva programului său şi voi corecta pe oricine face un astfel de lucru”.

Era necesar. Devenise necesar. Trebuie să înțelegem că în slujba fratelui Branham darul supranatural era la lucru. Imaginați-vă doar că în biserica lui stăteau oameni care aveau ceva împotriva acestui om şi a slujbei lui, sau aveau ceva de discutat în legătură cu ea. Şi el avea nevoie de unitatea în Duhul, în Biserică, avea nevoie de o Biserică care stă de partea lui, care stă în spatele lui. Apoi el a spus-o în al treilea pasaj: „voi sta de partea lui aşa cum el stă de partea lui Dumnezeu”. Noi am luat acest lucru pentru noi şi azi vreau să dau aceasta mai departe către toți frații care au preluat o răspundere de a predica mesajul divin. S-o ştiți: noi stăm de partea voastră. În toate

limbile, popoarele şi naţiunile, noi îi sprijinim pe fraţii care poartă Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum a formulat-o fratele Branham aici.

Am luat 3 sau 4 versete biblice pentru aceasta. În Romani 14.13 scrie: „*Să nu ne mai judecăm dar unii pe alţii. Ci mai bine judecaţi să nu faceţi nimic, care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire*". Suntem de acord cu asta? Să începem să fim pentru Domnul şi unii pentru alţii. Romani 15.1-6. Citesc doar Romani 15.1: „*Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, şi să nu ne plăcem nouă înşine*". Nu să îi judecăm, ci să răbdăm slăbiciunile celor care nu sunt atât de tari, şi asta cu toată inima. Romani 15.6 „*Aşadar, primiţi-vă unii pe alţii, cum v-a primit şi pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu*". Primiţi-vă unii pe alţii aşa cum sunteţi. Aşa primim pe fiecare. Înnoirea o poate da numai Dumnezeu, noi doar ne putem pune la dispoziţia Lui. Apoi, în 1 Petru 3.8 citim ce a fost pe inima apostolului, ca credincioşii să atingă ţinta şi să se strângă în unitate. Vă rog puneţi aceasta la inimă: „*Încolo, toţi să fiţi cu aceleaşi gânduri, simţind cu alţii, iubind ca fraţii, miloşi, smeriţi*". Suntem de acord cu aceasta? Hai să ne rugăm lui Dumnezeu să facă aceasta în noi. „*Încolo, toţi să fiţi cu aceleaşi gânduri, simţind cu alţii, iubind ca fraţii, miloşi, smeriţi*". Apoi vine avertismentul: „*Nu întoarceţi rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântaţi, căci la aceasta aţi fost chemaţi: să moşteniţi binecuvântarea*". Numai cel ce binecuvântează va moşteni binecuvântarea.

Este pur şi simplu foarte important. Există anumite reguli pe care Dumnezeu le-a făcut. El i-a spus lui Avraam: „*Te voi binecuvânta şi vei fi o binecuvântare*". „Ca să moştenim binecuvântarea". Toţi vrem binecuvântare. Deci, prima dată binecuvântează tu pe fratele şi sora ta, urează-le toate lucrurile bune, apoi va veni şi peste tine. V. 10: „*Căci cine iubeşte viaţa, şi vrea să vadă zile bune, să-şi înfrâneze limba de la rău, şi buzele de la cuvinte înşelătoare*". Aici ne gândim la cuvintele din Psalmi: „*cine va locui pe muntele Tău cel sfânt, cine va fi primit înaintea Domnului Dumnezeu?*". Să avem grijă ca buzele noastre să nu vorbească nimic înşelător, ci dacă vorbesc, să vorbească adevărul. V. 11: „*Să se depărteze de rău şi să facă binele, să caute pacea, şi s-o urmărească*". Cuvinte foarte importante! V.12: „*Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniţi, şi urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar Faţa Domnului este împotriva celor ce fac răul*". Nu cei cu o neprihănire proprie, ci neprihăniţi prin credinţă, prin har.

Să ne întoarcem la cuvântul care mi-a atins inima la sfârşitul anului şi în 24 decembrie, care mi-a fost spus şi trimis pe e-mail. Cuvântul din Iosua 1. Niciodată înainte nu am primit asemenea urări de binecuvântare cu ocazia zilei de naştere ca în acest decembrie. De fiecare dată, era Iosua 1. Am primit de pe aproape toate continentele. În special, este vorba despre Iosua 1.3,5: „*Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise"*. Acestea au fost cuvintele adresate de Domnul lui Iosua. V. 5: „*Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi*". În special este vorba despre cuvântul „*cum am fost cu Moise voi fi şi cu tine*". A fost aceeaşi trimitere, acelaşi popor al lui Dumnezeu. Sub Moise a avut loc chemarea afară, sub Iosua, intrarea. Ambele lucruri erau cuprinse în planul de mântuire al Dumnezeului nostru. Pentru împlinirea Cuvântului Său, Dumnezeu trebuia să fie cu Iosua aşa cum a fost cu Moise. Moise a primit Cuvântul pe care verbală, l-a scris, apoi l-a pus în chivotul legământului. Iosua a poruncit ca chivotul legământului să fie purtat pe umerii preoţilor. Şi chiar aşa s-a întâmplat. Iordanul s-a despărţit aşa cum Marea Roşie s-a despărţit mai înainte. Poporul a trecut prin ele la ieşire şi la intrare. Dumnezeu a fost cu Moise. Dumnezeu a fost cu Iosua. În v. 9 scrie: „*Nu ţi-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face*". Iosua nu a avut de ales, el era o parte a planului divin de mântuire şi a dus la îndeplinire hotărârea şi porunca lui Dumnezeu.

Ce m-a impresionat cel mai mult este cuvântul din Iosua 1.13 şi 15. Să citim pe scurt: „*Aduceţi-vă aminte ce v-a poruncit Moise, robul Domnului, când a zis: „Domnul, Dumnezeul vostru, v-a dat odihnă, şi v-a dat ţara aceasta*". Doar pentru informarea voastră, cele două seminţii şi jumătate erau în partea de est a Iordanului, ei se aşezaseră acolo deja, ajunseseră la destinaţie, se puteau aşeza acolo, apoi a venit sarcina pentru toate celelalte seminţii şi pentru toţi ceilalţi care erau în partea de vest a Iordanului. Ascultaţi cu atenţie ultima parte a v. 13: „*Domnul, Dumnezeul vostru, v-a dat odihnă, şi v-a dat ţara aceasta*". Partea a doua a v. 14: „*dar voi toţi bărbaţii voinici, să treceţi înarmaţi înaintea fraţilor voştri, şi să-i ajutaţi*". Apoi vine întrebarea: până când? „*Până ce Domnul va da odihnă fraţilor voştri ca şi vouă*".

Acest cuvânt mi-a vorbit în mod puternic. Copiii şi femeile trebuia să rămână în urmă, dar bărbaţii de război şi celelalte seminţii trebuia să treacă Iordanul până când fiecare seminţie îşi va lua în stăpânire ţinutul ei, până când fiecare seminţie şi-a atins scopul, odihna. Puteţi citi în Ezechiel 47 şi 48 cum Dumnezeu a împărţit ţara fiecărei seminţii şi a stabilit graniţele. Mesajul care se desprinde de aici este că voi, cei care aţi ajuns deja în odihnă, care aţi ajuns deja acolo unde a vrut Dumnezeu să ajungeţi, voi v-aţi stabilit, dar cum rămâne cu fraţii voştri? Cum rămâne cu celelalte seminţii? Înarmaţi-vă, fiţi cu noi până când ultima seminţie a atins ţinta, până când toţi au atins ţinta şi au ajuns în odihnă. Îmi place cuvântul „ţintă". Şi Pavel l-a folosit în Filipeni 3. Aici Pavel a vorbit despre ţintă, începând cu v. 12 până la 16. Vă citesc pe scurt: „*Nu că am şi câştigat premiul, sau că am şi ajuns desăvârşit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât şi eu am fost apucat de Hristos Isus*". Acesta este punctul de plecare. Frate şi soră, aţi fost voi apucaţi de Dumnezeu? A putut Duhul lui Dumnezeu să lucreze în voi? A putut să vă conducă la pocăinţă? Aţi trăit întoarcerea la Dumnezeu? Aţi intrat în posesia ţării care ne-a fost promisă?

Pavel, ca un om foarte smerit al lui Dumnezeu, a spus: „*nu că am şi câştigat premiul*", dar în v. 13, el spune: „*Fraţilor, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, şi aruncându-mă spre ce este înainte*". Aici aş vrea să cer harul lui Dumnezeu ca şi cum mine să fie la fel, să las în urmă ce este în urma mea sau a noastră şi să mă întind spre ţintă. Este vorba de o ţintă. Fiţi cinstiţi: Dacă n-am avea o ţintă, n-am fi aici. Este o ţintă dumnezeiască pe care vrem s-o atingem fără compromis. Apoi în versetul 14: „*alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus*". Deci noi avem ţinta în faţă, nu avem toate lucrurile rele.

Fraţi şi surori noi trebuie să ne aşteptăm ca încercările noastre să mai crească. Duşmanul ne va oferi cât de multe neînţelegeri. Noi nu doar cântăm „Isus este biruitorul", ci şi credem din convingere că Domnul nostru, pe crucea de pe Calvar, a câştigat biruinţa pentru noi, şi credem că biruinţa Sa a devenit biruinţa noastră. Dar credinţa noastră trebuie să fie ancorată în Cuvânt, aşa încât să nu se clatine. Aceasta a fost spus foarte clar în Romani 8 :28-39: „*De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său*". Eşti tu chemat ? Atunci toate lucrurile lucrează împreună spre binele tău. Versetul 29, în care se odihneşte credinţa noastră: „*Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulţi fraţi*". Ce vrem noi mai mult ? „*Căci pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său*". La aceasta noi spunem « amin ».

Aceasta este chemarea înaltă care a venit în viaţa noastră. Romani 8 :30: „*Şi pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a şi chemat; şi pe aceia pe care i-a chemat, i-a şi socotit neprihăniţi; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniţi, i-a şi proslăvit*". Dumnezeu a înfăptuit o lucrare de răscumpărare întreagă. Este o lucrare de răscumpărare încheiată pe care Dumnezeu ne-a dat-o prin harul Său. Apoi este spus în versetul 33: „*Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socoteşte neprihăniţi!"*. Putem merge la Romani 4, Romani 5: neprihăniţi prin sânge. Sângele mielului a fost vărsat pentru ca noi să primim iertare, mântuire, har şi salvare, iar prin puterea răscumpărării să primim viaţa veşnică prin har, şi anume prin credinţa în Isus Hristos, Domnul nostru. În versetul 39 este încoronarea acestor lucruri pe care Pavel le-a subliniat aici: „*nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru*". Nimeni şi nimic nu ne pot despărţi de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru. Este imposibil. Suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu pentru aceasta.

Apoi avem în Efeseni aceste gânduri minunate care ne vorbesc foarte adânc. Efeseni 2 :13: „*Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Hristos*". Nu va fi într-o zi, ci voi sunteţi deja. Apoi versetul 14: „*Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, şi a surpat zidul de la mijloc care-i despărţea, şi în trupul Lui, a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuşi un singur om nou, făcând astfel pace*". Aici avem o privire asupra a ceea ce se întâmplă cu omul care a găsit pacea cu Dumnezeu. Vrăjmăşia este înlăturată, păcatul este acoperit, împăcarea cu Dumnezeu a avut loc. Şi acum are loc ceva foarte special: acest singur om devine un om nou, fiind transformat într-un făcător de pace.

Nici un credincios adevărat nu ar cauza nelinişte cu limba sa, nici n-ar avea ca scop semănarea neliniştii. Aceasta este imposibil. Un om născut din Dumnezeu, care a primit viaţă nouă dumnezeiască, are prin aceasta natura şi însuşirea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Voi aţi primit-o în El. Aşa cum a fost El, aşa suntem şi noi în această lume. Ascultaţi-o din nou, ar fi destul dacă am spune: un om nou, dar este scris: "un singur om nou", deci nu sunt două lucruri care sunt unul lângă celălalt, ci: „un singur om nou, un făcător de pace". Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în cel mântuit prin naşterea din nou, prin Duhul lui Dumnezeu care lucrează în noi.

Apoi în Efeseni 2.16: „*şi a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmăşia*". Nu mai există vrăjmăşie. Este imposibil ca în copiii lui Dumnezeu să se mai ridice duşmănie sau ca ei să alimenteze/simtă duşmănia. Aceasta este absolut imposibil. Dumnezeu ne-a transformat în făcători de pace ca oriunde mergem, să le urăm pace oamenilor şi caselor unde intrăm. În Efeseni 5 ni se spune ce să facem ca să ne dezbrăcăm de omul cel vechi. Efeseni 4.22-24: „*cu privire la felul vostru de viaţă din trecut, să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi care se strică după poftele înşelătoare şi să vă înnoiţi în duhul minţii voastre şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire şi sfinţenie pe care o dă adevărul*". Aceştia sunt fii şi fiice ai lui Dumnezeu, sunt oameni pe care Dumnezeu i-a iertat, oameni în care Cuvântul, Duhul şi sângele au putut împlini lucrul pentru care Dumnezeu ni le-a dat.

În Galateni 4 avem un cuvânt pe care l-am citit de multe ori în acest loc. Galateni 4.28-29, doar pentru cercetarea noastră: „*Şi voi, fraţilor, ca şi Isaac, voi sunteţi copii ai făgăduinţei. Şi cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot aşa se întâmplă şi acum*". Deci, doi fii diferiţi: unul născut în chip firesc, celălalt prin Duhul. Este imposibil ca un om născut din Duhul să poată urî sau persecuta. Întorcându-ne la ceea ce am citit din Iosua, am citit într-o predică a fratelui Branham următoarea afirmaţie: „Să stăm ca Iosua şi Caleb". Fiţi atenţi acum, aceasta are o importanţă spirituală: „Să stăm ca Iosua şi Caleb, deoarece ţara făgăduită se vede la orizont. Timpul este aproape. În limba ebraică „Iosua" înseamnă „Salvatorul" şi simbolizează conducătorul făgăduit din vremea sfârşitului, care va duce Biserica dincolo. Caleb

reprezintă pe adevărații credincioşi care au stat lângă Iosua. Dumnezeu a început cu Israelul, ca o fecioară care avea Cuvântul Său, dar ei au vrut altceva. La fel a făcut şi Biserica în ultimele zile. Fiți atenți, Dumnezeu nu a lăsat Israelul să meargă mai departe până n-a venit timpul stabilit de El. Ascultați, aceasta înseamnă ceva minunat! Iosua a aşteptat până ce a venit vremea, fără să țină seama de ceea ce spuneau oamenii, el aştepta cu răbdare.

Dumnezeu ne-a făgăduit țara, acum vrem să intrăm în ea, să intrăm în posesia țării. Poate că ei ar fi putut să spună: „Iosua, ce este cu trimiterea ta, ți-ai pierdut-o, eşti terminat? De ce nu faci nimic? Tu întotdeauna l-ai avut pe AŞA VORBEŞTE DOMNUL, şi ai cunoscut voia lui Dumnezeu, dar de ce nu şi acum? Dar acest profet trimis de Dumnezeu a cunoscut făgăduința lui Dumnezeu, dar el a ştiut de asemenea că trebuia să aştepte făgăduința, să aştepte hotărârea clară a lui Dumnezeu, să aştepte timpul. Aceasta este extraordinar de important, şi fratele Branham spune aici: „Ascultați acum bine, aici este o parte din ceea ce am scris când am luat stiloul. Vedeți de ce am luat poziție pentru aceasta? Înțelegeți voi de ce lupt eu pentru aceasta, ca voi să stați departe de denominații şi să vă întoarceți la adevărata Biserică a lui Dumnezeu? Recunoaşteți de ce Biserica trebuie să vină din Cuvânt? Ea nu poate veni din înțelepciunea unui om, ci trebuie să vină din Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care cred Cuvântul, după cum este scris. Eu nu voi adăuga nimic, şi nu voi scoate nimic, ci Îl voi predica aşa cum este scris, mergând înainte".

Încă un pasaj: „Fraților, fie că sunteți aici sau ascultați benzile, dacă nu sunteți de acord cu mine, mă voi ruga pentru voi. Dacă eu greşesc, atunci rugați-vă pentru mine. Acum voi citi ceva şi vreau ca voi să ascultați cu atenție. Aceasta mi-a fost dată când Duhul lui Dumnezeu mi-a spus: „Ia un stilou şi scrie". Unele lucruri le voi lăsa deoparte, dar unele trebuie să vi le spun. Aceasta este ce încerc să vă spun. Conform legii reproducerii, totul aduce rod după soiul său. În aceste zile din urmă adevărata Mireasă ajunge la piatra de încheiere, la desăvârşire. Va fi o Biserică binecuvântată. Va fi o generație binecuvântată în timp ce ajunge şi se apropie de piatra de încheiere. Ea va semăna foarte mult cu chipul Său ca să poată fi unită cu El. Ei vor fi una. Cuvântul Dumnezeului Celui viu se va manifesta complet prin ea. Denominațiunile nu o pot produce niciodată. Ele vor avea dogme şi crezuri care sunt amestecate cu Cuvântul. Va fi un soi încrucişat.

Primul fiu a fost creat, conform Cuvântului lui Dumnezeu. Lui i-a fost dată o mireasă. Eu repet ce a spus Duhul şi ce am scris: era o mireasă prin care el s-a putut reproduce, ea a căzut. Mireasa I-a fost dată pentru motivul ca ea să-i dea un fiu mai târziu, dar ea a căzut făcând o încrucişare. El ar fi trebuit să se reproducă prin ea, dar ea a căzut. Ea s-a încrucişat şi astfel şi el a trebuit să moară. Celui de al doilea fiu, sămânța Cuvântului vorbit care este comparat cu Adam, Celui de al doilea Adam i-a fost dată o mireasă, dar înainte de nuntă şi ea a căzut. Ea avea voința liberă ca şi soția lui Adam, ca să hotărască dacă va crede Cuvântul şi să trăiască prin el, ori să se îndoiască de el şi să moară. Ea a ales a doua variantă".

Acum, pe scurt, aici fratele Branham face comparația între Adam şi Eva, şi apoi între Hristos şi Biserică. Şi noi toți ştim că biserica a căzut de la Cuvânt, şi mai ales la Conciliul de la Niceea pe care îl menționează, de asemenea, fratele Branham. Totul a fost schimbat, fiecare învățătură, şi au fost introduse dogme şi crezuri. Dar acum fratele Branham spune aici: „Dar dintr-un grup mic, dintr-o sămânță a Cuvântului adevărat, Dumnezeu va chema afară o adevărată mireasă pentru Hristos şi o va aduce la El. O fecioară, o fecioară a Cuvântului. Prin ea şi cu ea se va împlini tot ce este făgăduit în Cuvânt pentru fecioară, care nu are nici un crez, şi aceasta ne distinge de toți ceilalți. Nici un crez, nici o tradiție, ci doar Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, de la prima până la ultima literă". Am putea să tot citim. Apoi fratele Branham spune: „Priviți câtă armonie! Isus n-a făcut nimic decât ceea ce I-a fost arătat. Era o armonie desăvârşită, Dumnezeu şi Hristos, şi tot aşa va fi şi cu Mireasa. El îi arată Cuvântul vieții, Cuvântul Lui. El îi arată, şi ea primeşte. Ea nu se îndoieşte. Nimic nu-i poate face rău, nici măcar moartea, pentru că atunci când sămânța este plantată, atunci apa şi soarele o aduc la viață". Amin. Pentru aceasta eu am un puternic „aleluia". Aici este taina. Cuvântul şi gândul lui Hristos sunt în Mireasă. Prin aceasta, ea ştie ce vrea El să facă conform Cuvântului Său şi ea o face în Numele Lui. Ea îl are pe „Aşa vorbeşte Domnul".

Frați şi surori, Dumnezeu ne-a dat marele privilegiu să credem exact aşa cum o spune Scriptura, să ne întoarcem la început, să avem aceleaşi experiențe pe care le-au avut frații şi surorile noastre la început, aşa cum au experimentat cu adevărat în fiecare trezire toți adevărații credincioşi în repetate rânduri. Deci noi suntem gata şi păşim înainte. Dumnezeu va face lucruri mari. El a făgăduit, El ne-a dat făgăduințele Lui. El va călăuzi la pocăință, El va da convertiri, El va da naşterea din nou, va da înnoirea, El va îmbrăca cu putere de sus ca să putem înainta cu toții împreună.

Încă un cuvânt din Luca 19 pe care l-am citit aici recent, şi aş vrea să spun în legătură cu aceasta, că noi credem din toată inima că Dumnezeu ne-a descoperit Cuvântul, că noi într-adevăr nu interpretăm, ci noi vedem adevărata şi deplina împlinire a profețiilor biblice în lumea întreagă, şi desigur, mai ales cu Israelul şi cu Biserica. Dar în acel timp când Domnul nostru mergea la Ierusalim şi călărea pe mânzul unei măgărițe, aşa cum este scris în profetul Zaharia 9.9, adevărații ucenici n-au putut face altfel decât să preamărească, să cânte cântece de slavă. Mi-a venit gândul următor: cât de des am prezentat Cuvântul lui Dumnezeu aici, arătându-l în împlinirea sa, şi nu vine nici un răspuns. Aceasta mă face să fiu trist uneori.

Haideți să v-o citesc din Luca 19:37: „*Şi când S-a apropiat de Ierusalim, spre pogorâşul muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, plină de bucurie, a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate*

minunile, pe care le văzuseră". Ştim că pe de altă parte ei strigau: „Răstigniți-L, răstigniți-L", dar ucenicii erau atât de bucuroşi, de copleşiți, şi toată mulțimea lor a început să laude pe Domnul, să se bucure. Ce va fi cu noi care L-am recunoscut pe Dumnezeu cu adevărat, ca niciodată pe acest pământ, în descoperirea Lui, în Isus Hristos, Domnul nostru? Spuneți-mi când a mai fost un timp când Noul şi Vechiul Testament au putut fi aduse la un numitor comun, când armonia dumnezeiască a planului de mântuire a fost arătată într-un asemenea fel? Când a mai fost? Niciodată mai înainte! Probabil pentru că Daniel a spus: „*Pecetluieşte cartea până la vremea sfârşitului. Atunci mulți vor citi în ea şi cunoştința va creşte*". Haideți să vă mai citesc încă o dată acest verset cu sublinierea că fraţii şi surorile noastre, mulțimea ucenicilor, au început să aducă slavă, pentru că ei au văzut împlinirea profeției biblice din Psalmul 118 şi Zaharia 9. Ei au putut să fie martori şi s-o experimenteze prin har şi au început să-L laude pe Dumnezeu. Câte versete din Scriptură şi câte profeții biblice am experimentat noi şi la câte am fost martori? Cum ar trebui să sară inima noastră de bucurie!

Să mai citim o dată Luca 19. 37: „*Şi când S-a apropiat de Ierusalim, spre pogorâşul muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, plină de bucurie, a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate minunile, pe care le văzuseră*". Şi apoi, în versetul 38, ei cântau zicând: „*Binecuvântat să fie Împăratul care vine în Numele Domnului. Pace în cer şi slavă în locurile preaînalte!*". Da, aceasta a fost proslăvirea din partea mulțimii ucenicilor care în acel timp au fost martori ai faptului că Cuvântul se împlinise în El. Fraţi şi surori, nu vrem să producem ceva de la noi, ci ne exprimăm recunoştința şi mulțumirea față de Dumnezeu pentru ceea ce a făcut El în noi. Doar o laudă. Aici este punctul: dacă auziți că cineva aduce slavă lui Dumnezeu nu vă simțiți deranjați, vă rog, nu vă simțiți ofensați: alăturați-vă, mulțumiți, lăudați, binecuvântați împreună cu ei. Dacă toți dau slavă şi binecuvântează, atunci nimeni nu va mai fi ofensat.

Să facem un sumar a ceea ce am încercat să spunem aici în această seară. Dumnezeu l-a mângâiat pe Iosua la începutul slujbei sale, l-a încurajat să meargă înainte şi i-a dat făgăduința: cum am fost cu Moise, tot aşa voi fi şi cu tine. Am menționat-o deja: era acelaşi plan al lui Dumnezeu, era continuarea a ceea ce începuse Dumnezeu. Pe de o parte, conducerea afară, şi acum intrarea înăuntru. Şi Dumnezeu şi-a luat responsabilitatea pentru amândouă. Acum este la fel. Dacă şi noi am vorbit despre aceasta este pentru că noi trebuie să ne luăm răspunderea, dar responsabilitatea principală o are Dumnezeu. Responsabilitatea noastră este că noi ştim că orice făgăduieşte Dumnezeu, o va împlini, aşa cum a scris Pavel Filipenilor „*până în ziua lui Isus Hristos*".

Nici o făgăduință nu va rămânea neîmplinită. Fraţi şi surori, oricine mulțumeşte, acela îl cinsteşte pe Dumnezeu, oricine îi dă slavă, dovedeşte prin aceasta că are o aprobare interioară, că îi mulțumeşte pentru ceea ce El a făcut deja. Nouă, celor care aşteptăm întoarcerea lui Isus Hristos, ne-a fost dat curaj. Noi putem cu adevărat spune unii altora „Maranata, Domnul nostru vine". Noi înaintăm cu curaj mare şi bucurându-ne, dar cu o credință deplină şi desăvârşită, ştiind că Dumnezeu este cu poporul Său. Şi aşa cum Iosua a primit Cuvântul descoperit şi a văzut împlinirea lui, aşa cum cele două seminții şi jumătate au trebuit să-şi trimită oamenii pentru ca restul să pună mâna pe toată țara făgăduită, la fel vrem să facem noi acum, ca toți cei care au fost adăugați mai nou, să se simtă acasă şi să nu se gândească: „O, Doamne, am atât de mult de primit!". Nu vă îngrijorați, dacă credeți vi se va descoperi. Şi suntem convinşi că Dumnezeu care a început, El va şi termina.

Aşa cum citim în Romani 8, El care ne-a ales înainte de întemeierea lumii, El ne-a chemat, El ne-a socotit neprihăniți şi ne-a şi proslăvit. Spuneți acum: ce a putut face Dumnezeu mai mult şi nu a făcut deja? Noi putem aparține de aceia care cred din toată inima. Doresc din toată inima ca toți fraţii din toată țara, din Elveția, Austria, Franța, Belgia, Italia, de peste tot, şi toți fraţii noştri din Est şi din Vest, din Sud şi din Nord, toți să fie întăriți şi mângâiați, toți să fie ziditi, toți să fie într-o aşteptare mare. Ei au început acest an în siguranța absolută că Dumnezeu va face lucruri mari. Vorbind fireşte, o menționăm doar acum la sfârşit: ați auzit cu toții că dl. Bush a spus că tratatul din Israel trebuie făcut până la sfârşitul acestui an, 2008, şi oricine poate citi în profetul Daniel despre legământ, despre tratatul care va fi făcut.

Fraţi şi surori, numai Dumnezeu ştie ziua şi ceasul, dar noi simțim, desigur, foarte clar cum toate lucrurile îşi găsesc împlinirea în religie, în politică, în Biserică, cu Israelul. Trebuie doar să mulțumim, să credem, să fim ascultători şi să-L slujim pe Domnul, să-i plăcem, şi de asemenea să ne ajutăm cu adevărat unul pe celălalt, toți să facem bine unul altuia, să fim martori ai atmosferei care a domnit chiar la început, când fraţii şi surorile noastre au fost copleşiți de învierea Domnului, şi au fost îmbrăcați cu putere de sus în ziua de Rusalii, şi erau o inimă şi un suflet. Ei se rugau şi locul s-a cutremurat. Domnul a înviat, este viu, El a dovedit în timpul nostru că este Cel înviat, Cel viu, şi noi suntem atât de copleşiți că Dumnezeu ne permite să avem parte de aceasta. LUI, Atotputernicului Dumnezeu, Dumnezeului lui Avraam, Isaac şi Iacov, Dumnezeul lui Israel, care a devenit Dumnezeul şi Tatăl nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, LUI i se cuvine slava şi mărirea acum şi întotdeauna! Amin. Să ne ridicăm şi să cântăm cântarea *Aşa cum sunt*. Poate surorile noastre au un cântec potrivit.

Pot întreba cine vrea să fie acolo? Amin. Lui Ioan i s-a spus: „*Vino să îți arăt Mireasa Mielului*". Fie ca să fim acolo, în mulțimea răscumpărată. Înainte de a ne ruga, haideți să ne aplecăm capul. Vreau să întreb dacă sunt unii aici care vor să îşi dedice viața Domnului, în deosebi toți cei care sunt aici pentru prima dată. Voi, cei din Hamburg, voi, cei care ați venit cu fratele Stephan şi cei care sunteți aici pentru prima dată. Dumnezeu să vă binecuvânteze în mijlocul nostru!

Avem cereri de rugăciune pe care să le aducem înaintea Domnului? Fie că e vorba de mântuire, de vindecare sau eliberare... Sunt cereri de rugăciune? Dumnezeu să binecuvânteze! Pe crucea de la Calvar a avut loc răscumpărarea completă în duh, suflet şi trup. Noi suntem răscumpăraţi, şi putem să primim şi să trăim aceasta prin har. Credeţi doar, şi oricine crede, va vedea slava lui Dumnezeu! Nimeni care îşi pune încrederea în El nu va fi dat de ruşine. Nimeni înseamnă nimeni. Nici unul măcar. Puneţi-vă şi voi azi încrederea în Domnul. Luaţi-L pe Cuvânt şi mulţumiţi-I că a împlinit Cuvântul şi promisiunea Lui în voi. Azi vrem să ne rugăm împreună, să binecuvântăm şi să lăudăm împreună. El este vrednic. Frate Schmidt, vino şi roagă-te cu noi.

Dumnezeule mare, noi privim la Tine, Tu ai devenit ţinta noastră, noi nu vrem să Te pierdem din faţa ochilor, noi vrem să ajungem la această comoară, având ţinta înaintea ochilor noştri, şi aşa vom fi încununaţi. Dăruieşte-ne har, ca să nu o ratăm. Dumnezeule din cer, timpul este aproape, Tu vii foarte curând, semnele timpului vorbesc o limbă clară. Noi nu ştim ziua sau ceasul, dar vedem că Cuvântul Tău se împlineşte, profeţiile se împlinesc. Tot ce ai spus Tu se împlineşte înaintea ochilor noştri. Doamne Isuse, dă-ne putere să rămânem în picioare, să scăpăm de toate lucrurile, pentru că Tu ne vei primi în slavă. Mulţumiri Ţie, onoare şi slavă Ţie, Dumnezeul meu! Îţi aducem toate cererile, Tu le cunoşti pe toate, binecuvântează, răspunde, mântuieşte, Doamne Isuse, eliberează. Îţi mulţumim, Doamne Isuse, că ne-ai adus mântuirea prin sângele Tău scump vărsat pe crucea de la Golgota. Prin el suntem liberi, sfinţiţi şi vindecaţi. Binecuvântează, pe tot pământul, din bogăţia harului Tău, pe toţi cei care ne-au fost alături astăzi! Doamne, fă-ne una în Trupul Tău, în Biserica Ta, pentru slava Numelui Tău! Aleluia!

Iubite Domn, Tu Dumnezeul veşnic credincios, aşa cum mulţimea ucenicilor şi-a ridicat vocea ca să Te laude, la fel ne ridicăm noi vocile astăzi pentru a Te lăuda. Noi vedem împlinirea profeţiilor biblice. Îţi mulţumim pentru ochii unşi, pentru descoperirea Cuvântului Tău şi voii Tale. Să ai Tu calea Ta cu Biserica Ta! Aleluia!

Doamne, Dumnezeule Atotputernic, îţi mulţumim încă o dată din toată inima că putem să ne adunăm din est şi din vest, din sud şi din nord, de aproape şi de departe, pentru a auzi Cuvântul Tău. Şi îţi mulţumim că toţi, de pe tot pământul, din est şi vest, sud şi nord, pot asculta Cuvântul Tău. Doamne, fie ca mereu să ne copleşească faptul că aparţinem cu adevărat de mica turmă aleasă, căreia a fost plăcerea Ta să-i dai Împărăţia, ucenicilor Tăi cărora le-ai descoperit taina Cuvântului şi Împărăţiei Tale, aleşilor dinaintea întemeierii lumii, ca să fie fiii şi fiicele Tale, după buna plăcere a voii Tale.

Mare Dumnezeu, Mire al sufletelor noastre, Ţie Îţi mulţumim şi pentru Matei 25, pentru strigătul care răsună acum: „*Iată Mirele, ieşiţi-i în întâmpinare!*”. Toate fecioarele înţelepte care aparţin de Biserica Mireasă vor avea untdelemn în candelele şi în vasele lor. Dă-ne nouă, celor care suntem azi aici, şi tuturor celor care ascultă, nu doar untdelemn în candele, ci şi în vase. Vase sfinte, pline de puterea Ta, cum spune un poem german. Fii cu noi acum, Doamne! Îţi mulţumim încă o dată că putem aparţine de Mireasa Mielului. Am fost martori ai deschiderii peceţilor de către Miel, iar Leul din seminţia lui Iuda a biruit.

Iubite Domn, suntem aici ca Biserica Ta, ca Biserica Ta Mireasă, suntem adunaţi aici. Voia Ta să se facă în viaţa mea şi în viaţa noastră. Fă să se vadă că Hristos trăieşte în noi, natura Ta şi însuşirile Tale să se descopere în fiecare din noi. ŢIE, Mielului lui Dumnezeu, îţi aparţine toată lauda! Doamne iubit, împreună cu David, noi mai strigăm încă o dată: „*Binecuvântează suflete pe Domnul, şi tot ce este în mine să laude Numele Lui sfânt!”,* căci Tu, Doamne, ne-ai izbăvit viaţa din groapă şi ne-ai încununat cu îndurare şi bunătate. Îţi mulţumim pentru asta. Şi în seara aceasta, Tu ai mântuit, ai eliberat, ai vindecat, ai binecuvântat. Îţi mulţumim pentru aceasta din toată inima şi din tot sufletul în Numele sfânt al lui Isus! Amin! *Aleluia, fii slăvit!* Amin! El ne-a binecuvântat! Harul Domnului să fie cu voi! Amin.